



Кжде ще го носи — и той самъ не знаеше, но искаше да обиколи всички лѣкари, да плаче и да се моли, да цѣлува краката имъ, но да спасятъ детето му, да му върнатъ живота, който загасваше.

Както тичаше изъ улицитѣ, видѣ, че срещу него се задаваше чудно шествие: най-напредъ вървѣше нѣкакъвъ човѣкъ, който съ мжка носѣше на рамото си голѣмъ дървенъ кръстъ, следъ него много войници и много народъ който викаше и хвърляше камъни по човѣка съ кръста.

За мигъ Кандий забрави бо естѣта на Перидо и се вгледа въ този човѣкъ. Нѣкжде го бѣше виждалъ, но кжде, не помнѣше. Когато шествието отминаваше вече, Кандий запита одного изъ тѣлпата.

— Кой е този човѣкъ, който носи кръстъ?

— Не знаешъ ли, — отговори запитаниятъ, той е Иисусъ Назарянинътъ, Който проповѣдваше изъ страната, че е Месия. отъ Бога пратенъ да спаси нашия народъ.

— Този ли. дето лѣкуваше болни?